

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

klaring, idet man indtil Søndag Morgen havde en Ishindring, som bestod af løs Drivis eller Grødis, som af den vedholdende Østenstorm var drevet ind i Nyborg Havn Fjord og fyldte dels Fjorden, dels Færgelejerne, hvorved Sejladsen fra ud for Knudshoved til Nyborg krævede betydelig mere Tid end normalt, ligesom det var vanskeligt og krævede uforholdsmæssig lang Tid at opnaa Forbindelse mellem Færger og Broklap. Disse Forhold medførte en tiltagende Forlængelse af Overfartstiden og som Følge heraf Bortfald af Ture for alle de 4 sejlene Færger, og der begyndte at ophobe sig Vogne paa begge Sider af Bæltet; men endnu stillede Forholdene sig saaledes, at de vigtigste planmæssige Ture kunde paa regnes udført om end med tiltagende Forsinkelser. Til Assistance i Nyborg Færgehavn anvendtes dels Isbryderen „Fennis“, dels Motorfærgerne „Freja“, hvilket sidste Fartøj viste sig særdeles anvendeligt til Formaalet, da det i Modsætning til de store Færger kan gaa ind i Lejerne med Agterenden og med sine to Skruer rense Lejerne for Is.

Naar man ikke forinden dette Tidspunkt havde krævet Assistance af Statens Isbrydningsvæsen, var det simpelt hen en Følge af, at Statens store Isbrydere vilde være uanvendelige til dette Formaal, da de stikker for dybt, og der ikke i øvrigt var Tale om Brydning af Is. Af Statsbanernes Isbrydere var saavel „Fennis“ som „Tyr“ klargjort og under Damp fra Torsdag Morgen, altsaa i god Tid, inden der kunde blive Tale om Isbrydning.

Den omtalte Søndag Morgen blev det imidlertid konstateret, at der begyndte at danne sig en svær Barriere af sammenpakket fast Is, tværs over Nyborg Fjord ved Knudshoved, saaledes af Vanskelighederne nu skiftede Karakter. Det skete ret hurtigt. Det viste sig hurtigt, at den Hjælp, som nu var nødvendig til Opretholdelser af Færgedriften, ikke kunde præsteres af Statsbanernes eget Materiale, „Fennis“ eller „Tyr“, og nu var Forudsætningen til Stede for en Begæring om Hjælp fra Statens Isbrydningsvæsen. Da man havde dette konstateret, rejste man Krav om Hjælp, som sagt, Søndag Formiddag.

I Løbet af Søndag Formiddag forværredes Situationen stærkt. Isbarrièren tog til i Udstrækning og Tykkelse, og Forholdene paa Fjorden blev stadig vanskeligere paa Grund af den stadige Tilstrømning og Sammenpakning af Is fra Østersøen og Smaalandshavet. Som Følge heraf

havde Færgerne i bedste Fald, hvis det lykkedes dem at komme igennem Isbarrièren, en meget lang og ganske uberegnelig Overfartstid. I flere Tilfælde gik Færgerne fast i Isen og førtes med denne af den meget stærke nordgaaende Strøm op forbi Knudshoved uden foreløbig at kunne komme fri ved egen Hjælp. Motorfærgerne „Freja“ og Isbryderen „Fennis“ maatte derfor dels bane sig Vej til de fastsiddende Færger for at føre Passagererne til Nyborg, dels senere gøre Forsøg paa at faa gjort Færgerne fri af Isen.

Som Følge heraf var Overfarten Søndag og Mandag delvis umuliggjort, da til Tider flere Færger sad fast i Isen. Da der endnu ikke Mandag Middag forelaa noget om Hjælp fra Statens Isbryder, henstillede man paa ny meget indtrængende, at der snarest muligt blev stillet Materiel til Raadighed. Man lovede da, at Isbryderen „Storebjørn“ vilde komme til Store Bælt Tirsdag Morgen tidligt, men i Løbet af Natten mellem Mandag og Tirsdag skiftede Vejrforholdene med eet fuldstændig Karakter, Vinden sprang om i Sydvest, og det blev Tøvejr, og under Indflydelse af de saaledes ændrede Vind- og Strømforhold indtraadte der straks en væsentlig Bedring i Situationen. Der kunde hele Tirsdagen sejles med fire Færger, senere paa Dagen med fem Færger uden Isbryderhjælp med en Overfartstid paa ca. 2 Timer.

„Storebjørn“, der Tirsdag Formiddag var undervejs til Overfarten, stødte, som allerede nævnt, paa Grund ved Refsnæs i Taagen og har altsaa ikke været i Virksomhed ved Overfarten.

Efter hvad der foreligger oplyst for mig, kan der ikke med Rette rejses nogen Kritik mod Statsbanerne og mod Overfartsledelsen for manglende Konduite under de vanskelige Isforhold. Man har handlet i Overensstemmelse med de gældende Reglementer, og man har med det forhaanden-værende Materiel bedst muligt søgt at raade Bod paa de opstaaede Vanskeligheder. Man kunde maaske allerede om Lørdagen i Stedet for om Søndagen have rettet Krav om Hjælp til Søfartsministeriet, men som allerede nævnt, først naar alle Muligheder for ved egen Hjælp at klare Situationen var udtømt, kunde Overfartsledelsen med Rette rejse Krav om denne Hjælp. Jeg er ikke i Stand til at afgøre, hvorvidt der her kunde være Tale om mogle Timer før eller senere at rejse Kravet derom. Mig forekommer der, som sagt, ikke at være Grund til Kritik over for Statsbanernes Overfartsledelse i Anledning af dette Forhold.